

det ret og rigtigst. En Del af de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte, skyldes, tror jeg, sikkert den Omstændighed, at han vel er en i denne Materie vel belæst Mand, men at han ikke er en i det praktiske Liv paa Fagforenings-spørgsmaalet vel bevandret Mand. (*Birck*: Det er der heller ingen af de andre Medlemmer, der er). Det er rigtigt, men de andre ærede Medlemmer have heller ikke fremsat de Anklager og paa enkelte Omraader ret skarpe Bebrejdelser mod Fagforeningerne og deres Mænd, som det ærede Medlem har gjort.

Det ærede Medlem ankede ligeledes over, at den samme Mand, som her i Tinget optraadte som en rigtig pæn Mand og som Fagforeningsmand ogsaa kunde være en rigtig høflig og pæn Mand, blev en helt anden, naar han stod paa en Valgtribune, idet han der kunde angribe sine Modstandere paa en unfair Maade som ingen anden. Hvis det ærede Medlem havde fulgt med i dansk Journalistik i mange Aar — ja, han har jo en Tid været knyttet til det Hovedorgan, som jeg tilhører (*Afbrydelse*: Har han ogsaa været der?) Ja, det har han (*Afbrydelse*). Ja, jeg er enig med min Side-mand til højre i, at det vist er et af det ærede Medlems stolteste Minder — hvis han, som sagt, havde fulgt med, saa vilde han fra den Tid kunne erindre, at Socialdemokratiets Mænd ikke have været dem, der have været mindst udsatte for Angreb. Vi behøve ikke at gaa længere tilbage end til 80erne, vi behøve slet ikke at tale om 70erne, for da vare vi rene Forbrydere og burde alle sammen været sendte hen, hvor de tre Førere bleve sendte hen. Men ogsaa op igennem 80erne under Provisoricaarene, hvor vi stod bravt ved Venstres Side, hvor Venstre førte an ude i Landet, medens vi søgte at gøre det bedst mulige Pionerarbejde inde i Byerne, var der intet Partis Mænd, der bleve dængede til i den Grad som just Socialdemokratiets. Men ingen af os har vel Grund til at være saa ømtaalig; for naar en pæn Fagforeningsmand kommer op paa en Valgtribune og der maaske bruger et stærkt Udtryk, saa Herre Gud, vi ere dog ikke gamle Koner, vi ere dog Mænd og kunne dog taale et kraftigt Ord, og kunne vi ikke taale det, nu vel, saa kunne vi vel give igen paa det. Men det har intet med selve Fagforeningerne at bestille. Det ærede Medlem har erkendt, at Fagforeningerne have gjort et stort Stykke Arbejde ved at op-

drage Underklassen, og det er jeg glad ved. Foruden ham have mange dygtige Mænd erkendt det samme. Jeg skal f. Eks. blot henvise til Høffdings Etik, der udkom i Slutningen af 80erne. I denne stiller Forfatteren Fagforeningernes Virksomhed meget højt og omtaler den som banebrydende i Retning af at hæve Underklassen fra sin tidligere fortrykte Stilling.

Der er fra forskellige Taleres Side udtalt en Beklagelse over, at Fagforeningerne ere socialistiske. Det gælder jo overalt. Nu kan man ikke længere henvise til de engelske Fagforeningsmedlemmer, for disse ere ogsaa ved mere og mere at marchere over til den socialistiske Samfundsopfattelse. Og hvorfor? Fordi det ligger i Forholdets Natur. Mens Fagforeningerne udvikle sig, og der kræves større Løn og bedre Arbejdsforhold, staar Samfundsmaskineriet jo ikke stille, den indbyrdes Konkurrence mellem Arbejdskøberne eller Arbejdsgiverne, hvad man vil kalde dem, florerer lige kraftigt, og Konkurrencen mellem Landene er jo ogsaa lige stor og stærk. Selvfølgelig er det Land, der sidder inde med den største mobile Kapital og kan anvende den til Indførelse af arbejdssparende Maskiner, langt bedre stillet — det ved det ærede Medlem som Nationaløkonom langt bedre end jeg —, langt mere konkurrencedygtigt end et Land, hvor de ikke have den store mobile Kapital og i det hele taget ikke have de Udviklingsmuligheder. Det ærede Medlem mente, at det var vore Fagforeninger, som en Gang imellem — eller var det ret ofte, det ærede Medlem sagde? — havde Tillids-mænd, som ikke havde den rette Forstaaelse af, hvad de havde med at bestille. Og han henviste til et Tilfælde her i Landet, hvor han mente, at den paagældende Organisationsformand ikke havde haft det rette Begreb om, hvad han havde med at bestille. Han sammenlignede det med Forholdene i England, hvor den tilsvarende Organisationsmand — en Sekretær for Tekstilarbejderbranchen, tror jeg det var — skulde have været i Stand til at have paa sine Fingre alle de forskellige Mønstre og kende alle Maskinerne. Men det er ikke nok for Fagforeningsmanden at kende Mønstrene. Jeg beder det ærede Medlem være forsikret om, at saafremt den Hjemmelsmand, fra hvem han har den Oplysning, er en i Tekstilbranchen overordentlig dygtig Fabrikant, vil han, hvis det ærede Medlem vil spørge ham derom, indrømme, at det er ham umuligt at være Kender af de forskellige Mønstre,